

Cutreiera un zvon prin galaxii, că-n țara unde s-au născut Carpații, trăiește cineva pe nume Eminescu. E sfânt, zic unii! Pleacă-n pribegie!... Îl cunosc munții; pădurile îi pregătesc culcuș din ramuri și din flori și-l învelesc cu freamăt; izvoarele îl cheamă și-l alină cu susur blând, să-i fie somnul dulce. Cunoaște graiul florilor și-a tot ce mișcă pe pământ; și tuturor le cântă. Iar cel mai bun prieten, cu care șade la povești, este un tei. E sfânt, zic unii! Alții zic că-i demon, că prea cântă frumos, iar chipul nu-și găsește-aseamănare pe pământ, în frumusețe!

De dragul lui am coborât din galaxii și-am întrebat de el, dar am aflat că e plecat din astă lume. Și mi-am dorit să mor de dragul lui, ca să-l găsesc acolo. Să-l văd la chip și să-l aud cum cântă. O, Doamne, Slavă Ție, fiindcă n-a fost nevoie să mor, ci să trăiesc, pentru a fi alături de Eminescu! El nu e mort, Trăiește veșnic, Într-o CARTE. *** Mihai Eminescu face parte dintre spiritele înalte, care populează Universul. De sorginte român, nici după moarte nu s-a înstrăinat de țară. Dar nici românii nu l-au uitat cu toții... O dovadă clară este pomenirea foarte des a numelui său, dar mai ales, pomenirea aceea într-un mod de sărbătoare, de două ori pe an: 15 iunie și 15 ianuarie, date ce semnifică atât nașterea pe tărâm românesc, în anul 1850, cât și plecarea lui într-o altă lume, a sufletelor alese, în anul 1889.

Ca pământean, Mihai Eminescu n-a fost nici iubit, nici urât de semeni, ci neînțeles... Și aceasta datorită treptei înalte la care se afla spiritul său pe timpul cât a fost om pe pământ. „Oameni ca Eminescu răsar la depărtări de veacuri în existența unui popor”(…). El plutea între lumi: trecute și viitoare. De aceea un muritor de rând nu putea să-l înțeleagă în adevăratul sens al gândirii, al exprimării și al creației care adesea șoca, uimea, înfierbânta minți ... „Cititor pasionat, el era unul dintre cei mai adânci cunoscători ai limbii, literaturii și istoriei noastre din cele mai întunecate vremuri”(…). „Lăsați pe băietul ista să scrie cum vre, că are condei!”(…). În 1878, Ion Creangă îl numește pe Eminescu „Cel mai mare poet al Românilor (...)”.

Neputința de a-l înțelege, totuși, înverșuna mințile uneori, chiar ale unor mari personalități ale vremii, care au început să-l considere suspect în mai multe privințe: ba că e neprietenos, ba că e nebun, ba că e bolnav de boli anume, ba că nu este iubit, ba că este prea iubit. „Lumea m-a acuzat de lipsă de simțire și de umanitate față de Eminescu. Sunt lucruri mai presus de puterile cuiva.

Vă mărturisesc sincer, nu pot să-l văd lipsit de minte, eu care am cunoscut pe Eminescu în cea mai splendidă epocă a vieții sale intelectuale (...). Cuvine-se ca neamul nostru românesc să se laude cu marele geniu Mihai Eminescu, cel ce transmite neconținut, de acolo, de Sus, vibrație poetică în mințile și sufletele multor oameni, îndemnându-i a scrie poezie sau măcar să citească poezie scrisă de semenii lor. Istoria unui neam dăinuie prin înaintașii de seamă, care și-au iubit locurile de baștină și nația. Oameni care au crezut în adevăr și dreptate, în iubirea adevărată așa cum a lăsat-o Dumnezeu, în binefacere, credință și speranță.

*Independența
prin Cultură*

Ioana Stuparu